

KORT na den dood van Godfried had Robin pogingen gedaan om in zijn rechten hersteld te worden. Eenige voorname Saksen ondersteunden zijn verzoek. Maar de abt van Ramsay, die de zaak vernomen had, werkte natuurlijk uit alle macht tegen en hij had bij Koning Hendrik machtiger invloeden dan Robin. Maanden en maanden verliepen, zonder dat er iets beslist werd. Koning Hendrik liet niets van zich hooren. De Normandiërs spotten met den vermetelen boer, die graaf van Huntingdon wilde worden. Intusschen liet de baron de woudbewoners met rust. Hetzij, dat hij zich niet sterk genoeg gevoelde om de vijandelijkheden te hernemen, hetzij, dat hij werkelijk ontzag had voor Johns waarschuwing.

Robin en Marian verbleven nog altijd op Gamwell-hoeve, waar zij als kinderen van den huize door Hubert en zijn vrouw, Margaretha, behandeld werden. Zoo verliep een jaar, zonder dat iets merkwaardigs in hun leven voorviel. Doch toen op zekeren dag overmoedige krijgers van het slot eenige Saksen hinderden en door Kleine John, die toevallig in de buurt was, op knuppelslagen ontvangen werden, besloot de baron een poging te wagen om den reus in zijn macht te krijgen.

— Wat zal Koning Hendrik tevreden zijn, dacht Fitz-Alwine, als ik hem zulk een forschen kerel ten geschenke geef. Ja, dat is een goed plan. Wie weet, hoe de vorst mij zijn tevredenheid betuigen zal. Ik moet dien reus vangen.

Een goed plan moet men niet lang uitstellen. Zoo dacht de baron — die zijn eigen plannen steeds goed vond — er ook over en daarom riep hij zekeren avond een van zijn bedienden, om hem eenige inlichtingen te vragen over de woning van Hubert.

— Bernard ! tierde Fitz-Alwine.

Nu wilde het jammer genoeg treffen, dat Bernard een stamelaar was. Onder zijn kameraden kon hij zijn woord vrij wel doen, maar als zijn meester hem aanstaarde, met zijn strengen blik, verloor de man alle bezinning.

— Bernard, kent gij Gamwell-hoeve ?

— Ga... ga... gam... gam... stotterde de ongelukkige.

— Ga... ga... gam... herhaalde de baron opgewonden. Ge staat daar als een klein kind, dat niet spreken kan. Ga naar moeder om het te leeren. En dat wil soldaat zijn en nog wel in de kleuren dienen van baron Fitz-Alwine. Ga... ga... ga... krijg ik haast antwoord ?

— Ja... ja... ja... ee... ee... ede...

— O, gij kwaakgans, ja... ja... ja... ee... ee... herhaalde de baron sarrend. Wat moet ik daarvan maken ? Schud liever uw groot ezelshoofd !

Bernard wilde ja knikken, maar van zuivere verlegenheid schudde hij van neen. Daar hij echter zijn vergissing bemerkte knikte hij gauw van ja, zoodat de heer woedend opsprong en den armen dienstknecht bij den arm greep en ruw door elkaar schudde.

— Staat gij mij voor den aap te houden, bulderde hij. Onnoozel schaap! Ge kunt niets, niet eens spreken... zelfs uw dikken kop niet schudden, zooals het behoort.

— Ge... ge... ge... na... na... stamelde de ongelukkige.

— Houd uw mond toe, snateraar, en maak dat ge weg komt. Roep Dick !

Bernard voerde met het grootste genoegen het opgedragen bevel uit en eenige oogenblikken later stond Dick voor zijn meester.

— Kent gij Gamwell-hoeve ?

— Neen heer, ik ben nog niet lang in...

— Genoeg... zwijg maar... Al genoeg woorden. Ge kent de hoeve niet en daarom zijt ge een uil. Als uw meester u iets vraagt moet ge alles kennen. De geheele wereld. Scheer u weg, opeter, en haal Fred !

De gevangenenbewaarder, wiens gelaat nog de sporen droeg van Robins fakkel, trad zoo deemoedig als een betrapte misdadiger, de kamer binnen. Hij durfde zijn oogen niet opslaan naar den gevreesden meester.

— Wat zoekt ge, schraper ? bulderde de baron. Altijd met uw oogen naar den grond, om te zien of er geen goud ligt. Ge denkt aan niets anders dan aan schatten vergaren en ge zoudt er waarachtig uw goeden meester voor te kort doen. En met zulke schavuiten moet ik mijn huis recht houden ! Vooruit, sla uw oogen op !

Fred keek zijn meester recht in het gelaat.

— O, welke onbeschaamdheid ! Ben ik zwart misschien, dat

ge mij zoo aanstaart ? Wat is er voor wonderlijks aan mij te zien ? Ik dank mijn patroon en schutsengel, dat ik zulken krommen neus niet heb als gij, en zulke geweldige ooren, die zelfs een ezel jaloersch zouden maken. Maar terzake. Kent gij Gamwell-hoeve ?

— Ik heb er toch nog van hooren spreken, edele heer.

— Dat vraag ik niet. Kent gij ze ?

— Is dat de woning van Hubert den Saks ?

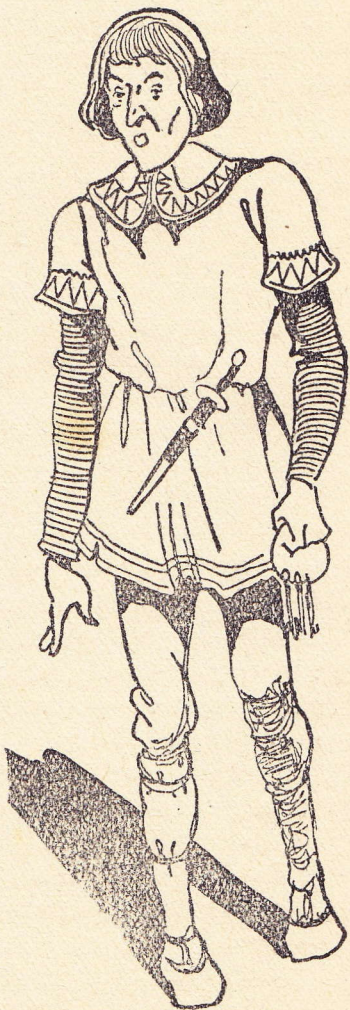
— Ik heb u niet geroepen om mij uit te hooren, lompe vlegel. Antwoorden moet ge, anders niet.

— Ik geloof wel, dat ik den weg zou vinden.

— Gelooven, gelooven ! 't Is altijd hetzelfde liedje. Als ik vragen moest, waar mijn biervat ligt, of mijn honingpotten staan, dan zoudt ge wel met zekerheid kunnen antwoorden. Eten, drinken, den luiaard uithangen, dat is uw ambacht. Maar uw meester, die als een vader voor u zorgt, trouw en eerlijk dienen, daar zijt ge te lomp, te onwaardig voor. Welnu, als ge morgen vroeg den juisten weg naar de Gamwell-hoeve niet kent, dan zullen de raven een feestmaal hebben, ofschoon ge meer beenen dan vleesch in uw lichaam hebt, mager karkas, uitgedroogd perkament, schande voor mijn keuken. En plaag me nu niet langer met uw bijzijn.

Fred liet zich dit geen twee maal zeggen. In de soldatenhal vond hij twee soldaten, die, tegen een goede belooning, bereid waren den weg naar de hoeve van Hubert te gaan zoeken.

Denzelfden avond bleef het gezin van Hubert lang op. Een bevriende Saks had de twee uitgezonden soldaten ontmoet en van hen vernomen, dat er in het brein van baron Fitz-Alwine een plan broedde tegen Gamwell-hoeve. Dat dit plan niet veel goeds te beteekenen had, konden de bewoners van de hoeve wel begrijpen.

— Is dat de woning van Hubert den Sak ?

— Ik zal morgen vroeg eens op onderzoekingstocht uitgaan, zei Robin en ik hoop wel nader nieuws over de plannen van den baron te vernemen.

De flinke jongeling verliet nog vóór de opkomst van de zon de woning van zijn beschermer.

Ook op het slot van den baron was alles vóór dag en dauw reeds in rep en roer. Geen wonder. Men zou heden een wraaktocht houden en niemand minder dan de baron zelf zou zijn manschappen aanvoeren. Het was een geloop en gedraaf, een geroep en een geschreeuw, dat hooren en zien vergingen, maar tegen zeven uur stond toch een vijftiental ruiters gereed om uit te trekken.

Daar verscheen de heer van het slot. Met moeite besteeg hij zijn paard, doch eens in het zadel, wist hij zich flink en recht te houden en herinnerde hij in alles aan den ouden krijgsman. Maar zijn onderhoorigen wisten toch, dat de grootste moed van hun aanvoerder in tieren, zwetsen en schelden bestond.

— Mannen, sprak Fitz-Alwine, wij gaan heden de streek zuiveren van een bende roovers, die reeds te lang ongestraft hun schelmerijen uitvoeren. De Koning zelf zal er mij lof voor toekennen, dat ik zijn land help in vrede en rust houden. Een goede belooning voor hem, die mij den zoogenaamden Kleine John en den boschuil, Robin Hood, levend in handen speelt. Opgepast dus ! Voor uw meester, baron Fitz-Alwine.

— Voor onzen edelen meester, baron Fitz-Alwine ! herhaalden de soldaten die, zoo zij gedurfd hadden, deze ronkende woorden liever met spot begroet hadden.

Het kleine leger vertrok.

De gevangenbewaarder nam slechts met tegenzin de nieuwe rol van gids op zich. Zoo hij geweten had, dat de beide uitgezonden soldaten van den vorigen avond gedronken hadden in een naburige herberg, in plaats van Gamwell-hoeve op te zoeken en hem maar iets op de mouw speldden, hij zou zich nog minder op zijn gemak hebben gevoeld.

Het duurde dan ook niet lang of de troep was in het bosch verdwaald. De baron trilde van woede en beval zijn mannen Fred op te hangen aan den eersten boom den beste, toen de verschijning van een grijsaard den rampzaligen gevangenbewaarder-gids het leven redde.

— Heidaar ! riep de baron tot den ouden man, die echter niets scheen te hooren. Zeg, grijskop, zijt gij doof ?

Nu keek de bejaarde voorbijganger op.

— Wat is er van uw dienst, edele heer ? vroeg hij.

— Kent gij de Gamwell-hoeve ?

— Om u te dienen, heer, ik ken haar.

— Is zij ver van hier ?

— Ge rijdt er recht naar toe. Zie, waar dat lange gras staat, begint een pad, dat u recht naar de woning van Hubert voert.

— Is er geen andere weg ? Want dat verwenschte lange gras zal het rijden zeer bemoeilijken.

— O, dat is maar een klein eind, edele heer. Het pad is verder zeer goed berijdbaar.

— Vooruit dan ! beval de baron. Wij hebben reeds te veel tijd verloren.

De bende stoof vooruit, maar o wee, plots zonken de paarden halverwege in het slijk. Dat verraderlijke lange gras bedekte een moeras, waarin nu menschen en dieren wanhopig rondwentelden. Eensklaps weerklonk een luide schaterlach. Onwillekeurig wendde de baron het hoofd om, en op hetzelfde oogenblik suisde een pijl door de lucht en doorboorde zijn hoed zoodat zijn hoofddeksel nu wel door een zonderlinge veer opgesierd was.

De vermeende grijsaard had zijn mantel afgeworpen en daar stond nu Robin Hood, met den koker pijlen op den rug en den boog in de hand.

— Mijn vriendelijke groeten op Gamwell-hoeve, heer baron ! riep hij spottend. Maar ik zou u toch aanraden, vóór ge er heentrekt, u van het slijk te reinigen, want de bewoners zijn zeer zindelijk en dulden geen vuil in huis. Tot weerziens, edele heer baron !

En luid-lachend vertrok de jonge man.

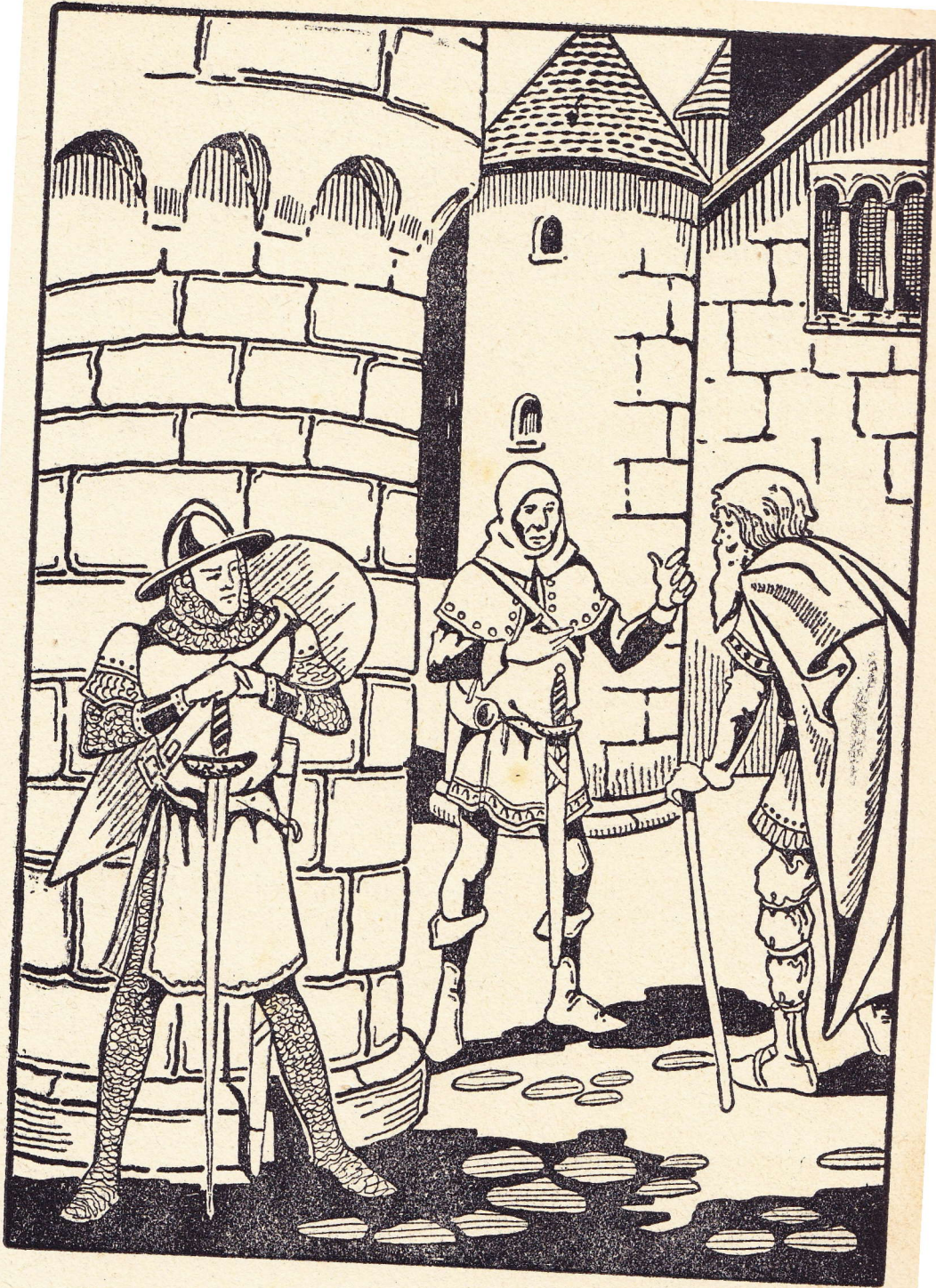
Met de grootste moeite geraakten menschen en dieren aan den kant. Slechts één werd vermist : Fred, de gevangenbewaarder-gids. De sukkel had ook werkelijk nooit geluk. Hij begreep zeer wel, dat zijn laatste uur geslagen was, moest zijn meester hem vinden. Daarom had hij zich haastig uit de voeten gemaakt.

— Fred is zeker verstikt, riep Fitz-Alwine. Wel, hij heeft zijn verdiende loon. Dat spaart me nog een hennepen touw. Dat kan nu dienen om dien jongen schelm op te knoopen. Mij durven bespotten, mij, baron Fitz-Alwine ! tierde hij voort... Mij zelfs een pijl door den hoed durven schieten. Hij zal het me betaald zetten. Vooruit, lomperds, het zadel in en dien vermetelen boef achterna.

Zoo beslijkt als ze waren, bestegen de mannen hun vuile dieren.

Den ganschen morgen doolden ze in het woud rond, doch ze zagen niets dan zingende vogels, springende eekhoorns en nu en dan een vluchtenden reebok of een schuchter hert. Tegen den middag stootten zij eensklaps op een troep Saksen. Een regen van pijlen daalde op hen neer.

Het ros van den baron, getroffen in een dij, wendde den kop en stoof voort tusschen de boomen. Het luisterde niet meer naar den teugel. De baron hield zich krampachtig aan de manen vast en nu beleefde hij een avontuur, zoo zonderling, dat wij het niet zouden durven navertellen, ware het niet, dat de oude kronieken van dien tijd het als echt mededeelen.

Op den avond van denzelfden dag bood een zonderlinge man zich aan bij den portier. (blz. 59)

Vreezende door zijn hollend paard tot aan het einde van het land meegevoerd te worden, verzamelde de baron al zijn moed en greep met beide handen een neerhangenden tak vast. Hij bleef er aan vastgeklemd, terwijl zijn rijdier voortrende... De heer van Nottingham verkeerde in een alles behalve aangename toestand, toen hij iets aan zijn voeten voelde snuffelen. Verschrikt keek hij naar beneden en hij verging bijna van angst, toen hij de flikkerende oogen van een wolf onder zich bemerkte. Zou hij, baron Fitz-Alwine, door een wild dier verslonden worden? Moest dat het einde worden van den edelen heer, baron Fitz-Alwine? Het angstzweet brak hem uit. Met inspanning van al zijn krachten hield hij den tak omklemd. Maar lang kon hij zoo toch niet blijven hangen. Reeds werden zijn armen vermoeid; zijn handen weigerden langer hun dienst en eindelijk, uitgeput en half-bezwijmd van schrik, liet de man zich vallen. Maar, o, wonder... hij viel recht op het ondiep en verpletterde dit door zijn aanzienlijk gewicht. De op de vlucht gedreven soldaten vonden hun meester in zwijm op het lijk van den wolf.

Spoedig was de baron bij bewustzijn. Steunend stond hij op en langzamerhand werd hij weer de oude.

— Is Gamwell-hoeve verwoest? vroeg hij driftig.

— Neen, heer, antwoordde langzaam een van de soldaten.

— Zijn de Saksen dan gedood?

— Ook niet, heer...

— Op de vlucht gejaagd?

— Ja, heer...

— Goed zoo... wilde de baron zeggen, maar de soldaat sprak verder en liet er langzaam en aarzelend op volgen:

— ... wij zijn op de vlucht gejaagd.

— Wij?

— Ja, heer.

De soldaten waren geen van allen fier en ze verwachtten zich aan een verschrikkelijken uitval van den baron, die dan ook al gauw loskwam.

— Onbeschaamde lafaards! tierde de baron. En zoo durft ge mij onder de oogen komen? Uw oude meester heeft heelemaal alleen een grooten wolf gedood en gij gaat op de vlucht voor een troep boeren. Durft ge de kleuren van Fitz-Alwine nog langer dragen?

Plotseling vernam men een luid getier.

— De Saksen! De Saksen! riep een soldaat.

Met een gezwindheid, die men van hem niet zou verwacht

hebben, sprong de baron op het eerste het beste paard, dat het dichtst bij hem stond en hij was de eerste, die zijn ros de sporen gaf, om, zoo snel mogelijk, weg te vluchten. In weinigen tijd bereikte de bende het slot, tot waar de Saksen hen achtervolgden.

Hubert, Robin en de bureu, die hen geholpen hadden, keerden dan op hun eigen paarden terug naar het bosch.

*
**

Op den avond van denzelfden dag, bood een zonderlinge man zich aan bij den portier van het slot en wenschte binnengelaten te worden. De poortwachter bezag verwonderd den grijsaard, die in de eene hand een pak en in de andere een wandelstok droeg.

— Wie zijt ge? vroeg Lambert wantrouwend.

— Hec omnum, si vepere, dolomoro, brabbelde de vreemdeling. Ik ben een wonderdokter, en daar ik vernomen heb, dat uw meester zeer aan rheumatiek lijdt, ben ik gekomen om hem mijn diensten aan te bieden.

— Dan zult ge welkom zijn. De baron heeft dezen morgen een ongeval gehad. Hij is in een moeras gevallen en wordt nu, meer dan gewoonlijk, door zijn kwaal geplaagd. Maar ik waarschuw u. Hij is buitengewoon lastig. Hij heeft reeds zijn kruik op den rug van een bediende aan stukken geslagen.

— Sep, sip, sap, dolorosi, katee, mompelde de geneesheer. Breng mij binnen, bij uw meester. Binnen een uur is hij genezen.

De portier riep een makker en vroeg hem, aan den baron, de komst van den dokter te melden. Weinige oogenblikken later werd de vreemdeling naar de kamer van den heer geleid.

Daar zat baron Fitz-Alwine, zich krommend van pijn.

— Spoedig, genees mij, het is onuitstaanbaar, wat ik afzie met dien verwenschten poot.

— Rap, rup, roep, klafaramatafara, zei de wonderdokter, het been ontblootend. Alle bedienden moeten weg, want ik wil mijn geneesmiddel geheim houden.

— Scheer u weg, uilskuiken, tierde de edelman tot Dick, die in het vertrek was, maar snel als de wind verdween.

De geneesheer haalde een vervaarlijk mes van onder zijn mantel te voorschijn.

— Zoo ik uw been ineens afsneed, heer baron, zei hij, dan zou het geen pijn meer doen. Of beter nog, indien ik u geheel

en al doodde, dan waart ge van alle rheumatiek verlost en met-een zouden de Saksen in vrede kunnen leven.

De vermeende dokter wierp zijn mantel en hoed af en de verschrikte Fitz-Alwine herkende Robin Hood.

— Geen kreet of het gaat erdoor! zei de moedige jonge man snel, zijn mes op de borst van zijn vijand houdend.

Ik ben niet gekomen om u te doden, doch om u uit naam van alle Saksen aan te zeggen, ons met rust te laten, of wij zullen niet achteruit deinzen om geheel uw rooversnest tot pulver te verbranden. Ge hebt vandaag ondervonden, dat wij u niet vreezen. Wees dus gewaarschuwd. En nu, vaarwel!

De baron was de eerste oogenblikken niet in staat een enkelen kreet uit te brengen en toen hij om hulp bulderde, was Robin met zijn zelfgemaakt Latijn: *dolomovo karalata*, reeds door de slotpoort en weer het woud in.

Baron Fitz-Alwine was ongenaakbaar. Het was slechts met de grootste vrees, dat zijn bedienden bij hem durfden komen.

't Was ongehoord! Hij, de heer van Nottingham, werd gehoord door de boeren uit het bosch, die het zelfs niet ontzagen hem spottend een pijl door den hoed te schieten. Hij besloot zich tot Koning Hendrik te wenden, om een troep soldaten te vragen tot uitroeijing der Saksen. Doch in de eerste maanden kon van een reis naar Londen niets komen. De Winter was in aantocht en de rheumatiekljder kon zich onmogelijk aan de guurheid van dat jaargetijde blootstellen. Maar met het voorjaar vertrok hij.

Hij verkreeg gemakkelijk gehoor bij den vorst, en toen deze vernam, dat Robin Hood niemand anders was dan de vermete boer, die aanspraak wilde maken op het graafschap Huntingdon, gaf hij aan Fitz-Alwine volle toestemming, uit Londen een bende soldaten mee te nemen, om de oproerige Saksen uit te roeien.

Op Gamwell-hoeve was men het dreigende plan te weten gekomen. Lord baron Fitz-Alwine zou uit Londen verschijnen met een soldatenbende van den Koning. Het zou nu geen strijd zijn tegen den heer van Nottingham, doch ook tegen den vorst, in wiens naam de baron handelde. En toch besloten de Saksen ernstigen weerstand te bieden. De geheele stam zag zich met

uitroeijing bedreigd. Waardoor hadden zij dit verdiend? Ze vroegen toch niets beter, dan rustig onder de schaduwrijke boomen van Sherwood-woud te wonen. Welnu, moesten zij verdwijnen, dan zou dat niet geschieden dan na hevigen tegenstand. En allen, die fier waren op den naam van Saks, kwamen te samen. Meer dan honderd flinke, kloeke boschbewoners, herschiepen de Gamwell-hoeve in een sterke vesting. Rond de eigenlijke gebouwen werden cirkelvormige aarden wallen opgeworpen. Aldus verkreeg men drie borstweringen, welke baron Fitz-Alwine een voor een zou moeten veroveren. Pijlen werden in groote hoeveelheid gesneden, steenen binnen de omheining samen gehoopt. De vrouwen werden in veiligheid gebracht in de verwijderde woning van een van de trouwste Saksen.

En nu wachtte men kalm de Normandiërs af.

Op een schoonen zomermorgen verschenen zij. Met luid geschreeuw stormden zij op de eerste verschansing af, doch een regen van pijlen dunde hun rangen.

— Zegt hen, bulderde Fitz-Alwine, die zich lafhartig van achteren hield, dat zij zich aan den Koning moeten onderwerpen.

Maar een nieuwe vlucht pijlen beantwoordde deze woorden.

Het was slechts na erbarmelijk het aantal der Normandiërs verminderd te hebben, dat de Saksen den eersten wal verlieten en zich achter den tweeden terugtrokken. Tegen den middag moesten zij ook dezen opgeven, maar Fitz-Alwine zag met onrust hoe zijn bende in aantal afnam.

— Slingert hen vlamrende takken toe! bulderde de baron. Steekt de hoeve in brand!

Doch de dappere verdedigers lieten geen enkelen brandstichter naderen. Tegen den avond moest de baron aftrekken. Hij hoopte den volgenden dag zijn rangen te kunnen versterken, zij het dan ook met burgers uit Nottingham, om dan met beteren uitslag Gamwell-hoeve aan te vallen. De belegerden konden dus rust nemen.

Een oude houtvester vroeg de mannen toe te spreken.

— Gezellen, zoo klonk zijn forsche stem. Wij hebben heden gedaan wat wij konden, en onze vijanden getoond, dat het Saksisch bloed zich niet verloochent. Maar zou het niet nutteloos zijn ons op deze zwakke plaats verder te verdedigen en ons leven noodeloos op te offeren? Dat ieder voor immer zijn hut en woning verlate. Laten wij samen wonen onder de hooge

boomen van Sherwood-woud. Dat 's Zomers de blauwe hemel ons dak zij en 's Winters een spelonk onze woning. Wij zullen er wonen in vrede en rust, tot spijt van alle Normandiërs en het bosch als ons eigendom beschouwen, zooals het ook eenmaal onze vaders behoorde.

Nu nam Kleine John het woord.

— Ik kan niet goed spreken, zei de reus, maar toch wil ik wat zeggen. Wij moeten een opperhoofd hebben, want zonder opperhoofd kunnen we niet voort. Wien kunnen we beter kiezen dan Robin Hood, den rechtmatigen graaf van Huntingdon?

Een gemompel van tevredenheid begroette deze woorden.

— De graaf van Huntingdon! riepen de mannen. Ja, hij moet ons opperhoofd zijn.

Robin hield zich bescheiden ter zijde. Maar Kleine John nam hem in zijn sterke knuisten, hief hem op, als ware hij een klein kind en riep, zoodat het door den omtrek helmde:

— Lang leve Robin Hood, graaf van Huntingdon, onze hoofdman!

En allen herhaalden dien kreet.

(*)
**

Toen baron Fitz-Alwine den volgenden morgen verspiegders naar de Gamwell-hoeve zond, berichtten deze hem, dat de Saksen verdwenen waren. En ook in den naasten omtrek bleven zij onvindbaar.

De Koning stelde Robin Hood en zijn handlangers buiten de wet, zoodat ieder hen vrij dooden mocht of schade berokkenen.

(*)
**

Ook Robin Hood had weldra deze tijding vernomen. De graaf had haar met groote letters op een perkament laten schilderen en dat perkament op de poort van zijn slot gespijkerd. Er stonden steeds twee wachters bij het perkament, en welke was niet de verbazing van deze mannen, toen zij plots een pijl door de lucht hoorden suizen, en dwars doorheen het perkament in het hout van de poort zagen dringen, recht in den naam van Robin Hood. Wie dezen pijl had afgeschoten, of vanwaar hij kwam konden de verblufte wakers niet vinden, maar op nog geen twintig stappen van de poort stond achter een boom een jonge man van zoowat twintig jaar hartelijk te lachen. Hij droeg een groen jagerspak, een groene muts, had een bundel

pijlen op den rug en een boog in de hand. Zijn naam was: Robin Hood.

Toen de wachters den lacher eindelijk in het oog kregen was hij reeds buiten hun bereik. Ze wilden hem niet achterna-loopen, want ze wisten, dat hij hen te vlug af was, en ze hadden een heiligen schrik voor zijn boog en zijn pijl, die nooit doel schenen te missen.

In het bosch teruggekeerd, verza-melde Robin al zijn manschappen.

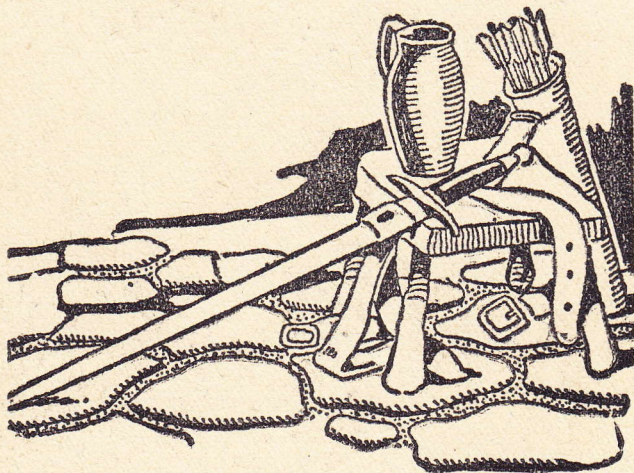
— Mannen, zoo sprak hij, wij heb-ben niets misdaan, dan voor onze heilig-ste rechten gestreden. En toch zijn we gelijk gesteld aan de wilde dieren van het bosch, overgeleverd aan ieder, die ons dooden wil. Welnu, kunnen wij ons niet beroepen op de wetten van het land,

wij zullen dan op onze armen vertrouwen. We zijn buiten-de-wet-gestelden ! Ik heb met eigen oogen het perkament van den baron gezien, gespijkerd op de slotpoort en bewaakt door twee wachters, zeker omdat wij ons eigen vonnis niet zouden komen stelen. We staan dus voor strijd, maar liever trouwe, vranke en vrije Saksen, dan laffe, vleiende, kruipende Normandiërs !

Mijn lot is voortaan aan het uwe verbonden. Samen deelen wij vreugde en blijdschap... leed en smart. Wij vormen slechts één gezin. Eén voor allen, allen voor één !

— Wij leven voor onzen hoofdman, Robin Hood, graaf van Huntingdon ! klonk het als uit één mond.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158